

Komisja do spraw reprivatyzacji
nieruchomości warszawskich

Warszawa, dnia 4 marca 2026 r.

Sygn. akt KR I R 1/26

DECYZJA nr KR I R 1/26

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Arkadiusz Myrcha

Członkowie Komisji:

Paweł Lisiecki, Robert Kropiwnicki, Christian Młynarek, Mirosław Józef Pampuch, Sławomir Potapowicz, Adrian Wasielewski, Anna Wierzbica,

po rozpoznaniu w dniu 4 marca 2026 r. na posiedzeniu niejawnym sprawy,
w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 23 października 2012 r. nr
458/GK/DW/2012 dotyczącej nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Lipskiej 20,
stanowiącej działkę ewidencyjną nr , z obrębu , dla której prowadzona jest księga
wieczysta nr , ozn. hip nr ,

z udziałem stron: Miasta Stołecznego Warszawy, P P S: , R M J .
na podstawie art. 29 ust. 1 pkt. 3a i art. 30 ust. 1 pkt. 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o
szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących
nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2021 r. poz. 795; dalej:
ustawa z dnia 9 marca 2017 r.), art. 38 ust. 1 ustawy z 9 marca 2017 r. w związku z art. 156 § 1
pkt. 2 i 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z
2025 r. poz. 1691; dalej: k.p.a.),

orzeka:

**stwierdzić nieważność decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 23 października 2012 r.
nr 458/GK/DW/2012 w całości.**

UZASADNIENIE

I. Przebieg postępowania administracyjnego przed Komisją.

Postanowieniem z dnia 14 stycznia 2026 r. Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich (dalej: Komisja), działając na podstawie art. 15 ust. 2 i 3 w zw. z art. 16 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. wszczęła z urzędu postępowanie rozpoznawcze w sprawie o sygn. KR I R 1/26, dotyczące decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 23 października 2012 r. nr 458/GK/DW/2012, ustanawiającej prawo użytkowania wieczystego do niezabudowanego gruntu położonego przy ul. Lipskiej 20 o powierzchni 344 m², oznaczonego jako działka ewidencyjna nr , z obrębu , dla którego prowadzona jest księga wieczysta nr , dawne oznaczenie hipoteczne nr .

Postanowieniem z dnia 14 stycznia 2026 r. Komisja na podstawie art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., zawiadomiła właściwe organy administracji oraz sądy o wszczęciu z urzędu niniejszego postępowania rozpoznawczego oraz zwróciła się do Społecznej Rady z wnioskiem o wydanie opinii w przedmiocie ww. decyzji.

Zawiadomieniem z dnia 14 stycznia 2026 r. Komisja zawiadomiła strony postępowania o wszczęciu postępowania rozpoznawczego w sprawie ww. decyzji Prezydenta m.st. Warszawy.

Przedmiotowe postanowienia i zawiadomienia zostały ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 23 stycznia 2026 r.

Zawiadomieniem z dnia 9 lutego 2026 r. poinformowano strony o zakończeniu postępowania rozpoznawczego i o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych materiałów oraz zgłoszonych żądań, na podstawie art. 10 k.p.a. Jednocześnie pouczone strony, że zawiadomienie to uznaje się za doręczone po upływie 7 dni od dnia ogłoszenia w Biuletynie Informacji Publicznej. Przedmiotowe zawiadomienie zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 12 lutego 2026 r.

Strony nie skorzystały z przysługującego im prawa, wynikającego z art. 10 k.p.a.

W dniu 2 marca 2026 r. Komisja złożyła opinię w niniejszej sprawie.

II.

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Komisja ustaliła, co następuje:

1. Opis nieruchomości.

Nieruchomość warszawska położona przy ul. Lipskiej 20, o powierzchni 494 m² objęta

była dawną księgą hipoteczną nr . Obecnie nieruchomość stanowi działki nr o powierzchni 150 m² z obrębu objęta księgą wieczystą nr (decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 1 lipca 2009 r. nr 300/GK/DW/2009) oraz nr o powierzchni 344 m² objęta księgą wieczystą nr (decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 23 października 2012 r. nr 458/GK/DW/2012).

Na gruncie (dz. nr) znajduje się budynek gospodarczy (garaż) wybudowany przed 1945 r. stanowiący własność następców prawnych dotychczasowego właściciela.

Obecnie w księdze wieczystej nr (dz. nr) właścicielem nieruchomości są Miasto Stołeczne Warszawa, beneficjenci decyzji reprivatyzacyjnej i ich następcy prawni: P. P. S., R. M. J.

2. Pierwotny właściciel nieruchomości.

Tytuł własności nieruchomości zgodnie z zaświadczeniem Sądu Grodzkiego w Warszawie z dnia stycznia 1949 r. nr przysługiwał E S. na mocy aktu z dnia czerwca 1927 r.

3. Spadkobiercy dawnego właściciela.

E. S. zmarł w dniu stycznia 1963 r., spadek po nim nabyły dzieci: B. S. i A. J. po 1/2 części spadku każde z nich (postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy-Pragi z dnia maja 2005 r. sygn. akt).

B. S. zmarł w dniu czerwca 1997 r. w USA (Teksas), pozostawiając testament z dnia lutego 1997 r., w którym powołał syna P. P. S. na jedynego spadkobiercę, m.in. cyt.: „*prawa do zapisu mojego ojca E. S., w szczególności budynku mieszkalnego przy ul. Lipskiej 20 w Warszawie*”. Autentyczność testamentu potwierdzono orzeczeniem Sądu Okręgowego, Fort Bend County, Texas-USA z dnia maja 1997 r. nr , uznając P. P. S. samodzielnym wykonawcą spadku po B. S. Postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia stycznia 2000 r., sygn. akt , uznano za skuteczne na obszarze Polski ww. orzeczenie Sądu Okręgowego, Fort Bend County, Texas-USA z dnia maja 1997 r. nr , uznając P. P. S. samodzielnym wykonawcą spadku po jego ojcu B. S.

Z kolei, A. J. zmarła w dniu kwietnia 2018 r., spadek po niej na podstawie testamentu nabyła w całości córka R. M. J. (postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy-Pragi - Południe z dnia czerwca 2022 r. sygn. akt).

4. Postępowanie na podstawie wniosku dekretowego.

Objęcie nieruchomości hipotecznej nr [] w posiadanie przez Gminę m.st. Warszawy nastąpiło w dniu 11 kwietnia 1949 r., tj. ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym nr 5 Rady Narodowej i Zarządu Miejskiego m.st. Warszawy, zatem termin do złożenia wniosku dekretowego upływał dnia 11 października 1949 r.

W dniu 29 kwietnia 1949 r. E [] S [] złożył wniosek o przyznanie prawa własności czasowej do przedmiotowej nieruchomości.

Decyzją Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawy z dnia 31 stycznia 1969 r. znak: GKM-IV-6210/112/69/EG, odmówiono E [] S [] ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do gruntu ww. nieruchomości hip. [] w zw. z art. 7 ust. 5 dekretu. Powyższą decyzję doręczono dorosłemu domownikowi. E [] S [] zmarł w dniu [] stycznia 1963 r., czyli przed jej wydaniem.

W związku z powyższym wydano drugą decyzję Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawy z dnia 23 czerwca 1969 r. znak: GKM-IV-6210/520/69/EG odmawiającą nieustalonym spadkobiercom E [] S [] ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do gruntu przedmiotowej nieruchomości.

Orzeczenie administracyjne z dnia 23 czerwca 1969 r. znak: GKM-IV-6210/520/69/EG w myśl art. 41 k.p.a. (Dz. U. nr 30 poz. 168) wywieszono do publicznej wiadomości od dnia lipca 1969 r. do dnia [] sierpnia 1969 r. w miejscu położenia ww. nieruchomości oraz budynku Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawy.

Następnie Wydział Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawy wnioskiem z dnia [] sierpnia 1969 r. (wpływ: [] września 1969 r.) wystąpił do Państwowego Biura Notarialnego w Warszawie o przepisanie na własność Skarbu Państwa nieruchomości położonej przy ul. Lipskiej 20, na podstawie orzeczenia administracyjnego z dnia 23 czerwca 1969 r. znak: GKM-IV-6210/520/69/EG.

O dokonaniu wpisu do księgi wieczystej nr hip. [] na podstawie powyższego orzeczenia na rzecz Skarbu Państwa w dniu [] września 1969 r. poinformowano zawiadomieniem Państwowego Biura Notarialnego w Warszawie (pismo z dnia [] września 1969 r.).

Na wniosek Wydziału Architektury Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej Urzędu Dzielnicowego Warszawa Praga-Południe z dnia [] stycznia 1983 r., Urząd Dzielnicowy pismem z dnia [] stycznia 1983 r., znak: [] potwierdził, iż budynek położony w Warszawie przy ul. Lipskiej 20 stanowi własność Państwa na podstawie decyzji z dnia 23 czerwca 1969 r. znak GKM-IV-6210/520/69/EG, zaś grunt objęty został działaniem dekretu z dnia 26 października 1945 r.

W dniu października 1993 r. z wnioskiem o stwierdzenie nieważności orzeczenia administracyjnego z dnia 31 stycznia 1969 r. znak: GKM-IV-6210/112/69/EG wystąpił spadkobierca dawnego właściciela B S: .

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie decyzją z dnia października 2006 r. sygn. stwierdziło nieważność orzeczenia administracyjnego z dnia 31 stycznia 1969 r. znak GKM-IV-6210/112/69/EG.

W związku z powyższym w obrocie prawnym pozostawała decyzja Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawy z dnia 23 czerwca 1969 r. znak: GKM-IV-6210/520/69/EG odmawiającą nieustalonym spadkobiercom E S ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do gruntu przedmiotowej nieruchomości.

5. Decyzja reprywatyzacyjna z dnia 1 lipca 2009 r. nr 300/GK/DW/2009.

Prezydent m.st. Warszawy w dniu 1 lipca 2009 r. wydał na podstawie art. 154 k.p.a. decyzję nr 300/GK/DW/2009, w której:

- w pkt. 1, uchylił w całości decyzję Prezydium Rady Narodowej m. st. Warszawy z dnia 23 czerwca 1969 r. znak GKM-IV-6210/520/69/EG o odmowie ustanowienia prawa użytkowania wieczystego na rzecz nieustalonych spadkobierców dotychczasowego właściciela nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Lipskiej 20, nr hip. .
- w pkt. 2, ustanowił prawo użytkowania wieczystego do zabudowanego gruntu położonego w Warszawie przy ul. Lipskiej 20, nr hip. , oznaczonego w ewidencji gruntów jako działka nr , w obrębie o pow. 150 m², uregulowanego w księdze wieczystej nr na rzecz: A J w udziale 0,2674 i P S w udziale 0,2674.
- w pkt. 4, odmówił ww. osobom ustanowienia na ich rzecz prawa użytkowania wieczystego w udziale 0,4652 do gruntu oznaczonego jako działka nr oddanego w użytkowanie wieczyste właścicielom wykupionych lokali nr i znajdujących się w budynku mieszkalnym posadowionym na przedmiotowym gruncie.

Powyższa decyzja została wykonana w drodze zawarcia w dniu marca 2012 r. Rep. A nr w formie aktu notarialnego umowy o oddanie gruntu we współużytkowanie wieczyste wraz z przeniesieniem udziału we współwłasności budynku.

W przedmiotowej sprawie, Komisja prowadziła odrębne postępowanie rozpoznawcze pod sygn. KR I R 56/25. Decyzją z dnia 14 stycznia 2026 r. nr KR I R 56/25, Komisja stwierdziła nieważność decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 1 lipca 2009 r. nr 300/GK/DW/2009. Decyzja jest ostateczna.

6. Decyzja reprywatyzacyjna z dnia 23 października 2012 r. nr 458/GK/DW/2012.

Prezydent m.st. Warszawy w dniu 23 października 2012 r. wydał decyzję nr 458/GK/DW/2012, w której:

- w pkt. 1, ustanowił prawo użytkowania wieczystego do gruntu położonego w Warszawie przy ul. Lipskiej 20, nr hip. ..., oznaczonego w ewidencji gruntów jako działka nr ..., w obrębie ... o pow. 344 m², uregulowanego w księdze wieczystej nr ... na rzecz: A. J. ... w udziale 1/2 i P. S. ... w udziale 1/2.
- w pkt. 2, ustalił czynsz symboliczny w kwocie 344,00 zł.

Nadto, w punktach od 5 do 11 decyzji Prezydent m.st. Warszawy zawarł postanowienia zawierające elementy cywilno-prawne. I tak:

- w pkt. 5, decyzja z chwilą, gdy stanie się ostateczna, będzie stanowiła podstawę do zawarcia w formie aktu notarialnego umowy ustanowienia użytkowania wieczystego do gruntu opisanego w pkt. 1 decyzji. W umowie tej zostanie ustanowiona służebność gruntowa prawa przejścia od drogi publicznej - ul. Lipskiej - przez teren dz. nr ... w obrębie ... do budynku mieszkalnego przy ul. Lipskiej 20 dla każdego właściciela bądź użytkownika wieczystego dz. nr ... w obrębie ... Niestawienie się nabywców bez usprawiedliwienia w kancelarii notarialnej w celu podpisania umowy w wyznaczonym terminie będzie stanowić podstawę do stwierdzenia wygaśnięcia niniejszej decyzji jako bezprzedmiotowej;
- w pkt. 6, w przypadku zbycia przez użytkowników wieczystych, o których mowa w pkt. 1 decyzji, prawa użytkowania wieczystego na rzecz osób trzecich - osoby te będą uiszczać opłaty roczne za użytkowanie wieczyste gruntu na zasadach ogólnych określonych w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami. Nie dotyczy to nabycia prawa użytkowania wieczystego w drodze dziedziczenia oraz jego zbycia na rzecz osoby bliskiej;
- w pkt. 7, korzystanie z nieruchomości przez wieczystych użytkowników powinno być zgodne z obowiązującym planem zagospodarowania przestrzennego;
- w pkt. 8, nieprzestrzeganie przez użytkowników wieczystych warunku określonego w pkt. 7 decyzji może skutkować rozwiązaniem umowy. Umowa o oddanie gruntu w użytkowanie wieczyste może ulec rozwiązaniu przed upływem określonego w niej terminu również w przypadku korzystania z gruntu w sposób oczywiście sprzeczny z jego przeznaczeniem lub naruszenia postanowień umowy;
- w pkt. 9, w razie wygaśnięcia użytkowania wieczystego gruntu na skutek upływu okresu ustalonego w umowie albo na skutek rozwiązania umowy przed upływem tego okresu, użytkownikom wieczystym przysługuje wynagrodzenie za budynki i inne urządzenia. Wynagrodzenie winno być równe wartości tych budynków i urządzeń określonej na dzień

wygaśnięcia użytkowania wieczystego. Za budynki i urządzenia wzniesione wbrew postanowieniom umowy - wynagrodzenie nie przysługuje;

- w pkt. 10, ustanowione niniejszą decyzją prawo użytkowania wieczystego nie narusza praw osób trzecich istniejących w dniu jego ustanowienia;

- w pkt. 11, prawa i obowiązki użytkowników wieczystych niewymienione w niniejszej decyzji regulują przepisy ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz kodeksu cywilnego.

7. Zgromadzony materiał dowodowy.

Powyższy stan faktyczny Komisja ustaliła na podstawie dokumentów zgromadzonych w toku postępowania rozpoznawczego w sprawie KR I R 1/26 w szczególności: akt postępowania dotyczącego reprivatyzacji nieruchomości przy ul. Lipskiej 20 zakończonych kontrolowaną decyzją reprivatyzacyjną, akt postępowania prowadzonego przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie o sygn. KOC KOC , poświadczonych za zgodność akt dawnej księgi hipotecznej dotyczących przedmiotowej nieruchomości. Dokumenty zgromadzone w postępowaniu przed Komisją nie zostały podważone żadnymi innymi dowodami ani nie były kwestionowane przez strony.

III.

Po rozpatrzeniu zebranego materiału dowodowego Komisja zważyła, co następuje:

1. Powaga rzeczy osądzonej.

Art. 29 ust. 1 pkt. 3a ustawy z dnia 9 marca 2017 r. pozwala na stwierdzenie nieważności decyzji reprivatyzacyjnej w całości lub w części, jeżeli zachodzą przesłanki określone w art. 156 § 1 k.p.a. Z kolei, w art. 30 ust. 1 pkt. 1 do 8 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. wskazano przesłanki pozwalające na wydanie przez Komisję decyzji, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt. 2-4 w tym, gdy stwierdzono, że decyzja została wydana bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa (art. 30 ust. 1 pkt. 4).

Zgodnie z treścią art. 156 § 1 pkt. 3 k.p.a., organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która dotyczy sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną albo sprawy, którą załatwiono milcząco. Określona w ww. przepisie przyczyna stwierdzenia nieważności to tzw. res iudicata. Res iudicata następuje w przypadku stwierdzenia, że istnieje tożsamość sprawy rozstrzygniętej kolejno po sobie dwiema decyzjami, z których pierwsza jest ostateczna. Decyzja ostateczna ma bowiem powagę rzeczy osądzonej co do tego, co w związku z podstawą prawną stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi

stronami. Tożsamość spraw zatem będzie istniała, gdy występują te same podmioty w sprawie, dotyczy ona tego samego przedmiotu i tego samego stanu prawnego w niezmienionym stanie faktycznym sprawy. Tożsamość musi zatem dotyczyć zarówno aspektu podmiotowego, jak i przedmiotowego sprawy (wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego: z dnia 19 sierpnia 2025 r. sygn. akt I GSK 761/24, z dnia 7 czerwca 2024 r. sygn. akt I OSK 1225/23, z dnia 17 lutego 2022 r. sygn. akt I OSK 485/21, z dnia 10 lutego 2023 r. sygn. akt I OSK 849/19). Tożsamość podmiotowa będzie miała miejsce wtedy, gdy w sprawie występują te same strony lub ich następcy prawni. Tożsamość w zakresie przedmiotu sprawy, to tożsamość podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia (wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego: z dnia 1 grudnia 2020 r. sygn. akt II OSK 1503/20 oraz z dnia 26 czerwca 2019 r., sygn. akt II OSK 1628/18).

Zatem do zaistnienia przypadku *res iudicata* w ramach podstaw nieważnościowych konieczne jest ustalenie stosunku tożsamości pomiędzy sprawą rozstrzygniętą decyzją, która ma zostać unieważniona, a sprawą, której dotyczy uprzednio wydana decyzja ostateczna (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 czerwca 2024 r. sygn. akt I OSK 1225/23).

Wskazać przy tym należy, iż ewentualne ponowne rozstrzygnięcie przez organ sprawy załatwionej wcześniej decyzją ostateczną, możliwe jest tylko po uchyleniu pierwotnej decyzji w ustalonym przez prawo trybie (wyroki: Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 20 maja 2025 r. sygn. akt II SA/Bd 728/24, Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach z dnia 13 maja 2021 r., II SA/Ke 277/21). Wydanie bowiem decyzji w sprawie załatwionej już wcześniej decyzją ostateczną w administracyjnym toku instancji powoduje, iż późniejsza decyzja obarczona będzie wadą nieważności. Orzekanie dwukrotne w tej samej sprawie zainicjowanej jednym wnioskiem dotknięte jest wadą nieważności, o której mowa w art. 156 § 1 pkt. 3 k.p.a. (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 4 marca 2025 r. II OSK 1708/22, wyrok WSA w Gliwicach z dnia 9 lutego 2022 r., sygn. akt I SA/GI 817/21). Jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 11 stycznia 2011 r., II OSK 2475/10: „Organ administracji stwierdzając, że w sprawie zaistniała *res iudicata*, a więc powaga rzeczy osądzonej polegająca na wcześniejszym rozstrzygnięciu sprawy inną decyzją ostateczną, zobligowany jest umorzyć postępowanie jako bezprzedmiotowe, bowiem ponownie rozpoznając sprawę naraża się na zarzut nieważności postępowania określony w art. 156 § 1 pkt. 3 k.p.a.”

Zauważono przy tym, że zaistnienie stanu powagi rzeczy osądzonej może być następstwem późniejszego uchylenia lub stwierdzenia nieważności decyzji, która uprzednio eliminowała pierwsze wydane w sprawie rozstrzygnięcie, pozwalając organowi na ponowne rozpoznanie sprawy. W tego rodzaju przypadkach wada wskazana w art. 156 § 1 pkt. 3 k.p.a. pojawia się więc nie w dniu uprawomocnienia się drugiego merytorycznego aktu

administracyjnego w sprawie, lecz następnie w dniu usunięcia z obrotu decyzji, która została wydana w przedziale czasu pomiędzy wydaniem obu tego rodzaju rozstrzygnięć.

Warto również zaznaczyć, że stwierdzenie nieważności decyzji powoduje wyeliminowanie jej z obrotu prawnego ze skutkiem *ex tunc* (z mocą wsteczną), czyli od dnia, w którym została wydana (por. wyroki: Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 grudnia 2022 r., II OSK 3770/19 i WSA w Warszawie z dnia 14 listopada 2022 r., I SA/Wa 644/21). Orzeczenie, którego nieważność stwierdzono nie wywołuje żadnych skutków prawnych.

Przedmiotem niniejszego postępowania jest decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 23 października 2012 r. nr 458/GK/DW/2012. Decyzją tą, Prezydent m.st. Warszawy, ustanowił prawo użytkowania wieczystego do niezabudowanego gruntu położonego w Warszawie przy ul. Lipskiej 20, nr hip. ..., oznaczonego jako działka nr Orzeczenie to zostało wydane, po uprzednim wyeliminowaniu przez Prezydenta m.st. Warszawy decyzją z dnia 1 lipca 2009 r. nr 300/GK/DW/2009 orzeczenia Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawy z dnia 23 czerwca 1969 r. o odmowie ustanowienia prawa użytkowania wieczystego na rzecz nieustalonych spadkobierców dotychczasowego właściciela nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Lipskiej 20, nr hip. Organ w decyzji tej poza uchyleniem ww. decyzji Prezydium jednocześnie ustanowił prawo użytkowania wieczystego do zabudowanego gruntu położonego w Warszawie przy ul. Lipskiej 20, nr hip. ..., oznaczonego jako działka nr 1 ... ,

Decyzją z dnia 14 stycznia 2026 r. nr KR I R 56/25, Komisja stwierdziła nieważność decyzji Prezydenta m.st. Warszawy w dniu 1 lipca 2009 r. nr 300/GK/DW/2009, uznając, że decyzja ta (w zakresie uchylającym decyzję Prezydium) została wydana z naruszeniem przepisów o właściwości, tzn. została wydana przez niewłaściwy organ. Nadto, decyzja ta została wydana z rażącym naruszeniem prawa, gdyż Prezydent m.st. Warszawy połączył w jednej decyzji dwa różne tryby orzekania - nadzorczy z art. 154 k.p.a. oraz rozpoznający merytorycznie wnioski. A zatem, w sposób rażący naruszył przepisy regulujące odrębne postępowania uregulowane w Kodeksie, zasadę niekonkurencyjności trybów i w sposób bezpośredni przełożyło się to na wadliwą treść decyzji, co stanowiło rażące naruszenie przepisów prawa procesowego.

Z tych też względów wobec wyeliminowania z obrotu przez Komisję decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 1 lipca 2009 r. nr 300/GK/DW/2009, orzeczenie Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawy z dnia 23 czerwca 1969 r. pozostaje w mocy.

Komisja dostrzega przy tym, iż w niniejszej sprawie Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawy wydało dwa orzeczenia. Pierwsze, dnia 31 stycznia 1969 r. (w którym odmówiło E ... S ... ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do gruntu ww.

nieruchomości), a drugie w dniu 23 czerwca 1969 r. (w którym odmówiło nieustalonym spadkobiercom E S ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do gruntu przedmiotowej nieruchomości). Powyższe, było spowodowane tym, że E S zmarł w dniu stycznia 1963 r., czyli jeszcze przed wydaniem pierwszego orzeczenia. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie decyzją z dnia października 2006 r. sygn.

stwierdziło nieważność orzeczenia administracyjnego z dnia 31 stycznia 1969 r.

W ocenie Komisji w sprawie tej należało przyjąć, iż decyzja Prezydium Rady Narodowej z dnia 23 czerwca 1969 r. znak: GKM-IV-6210/520/69/EG weszła do obrotu prawnego i wywołała skutki prawne. Przypomnieć należy, iż decyzja administracyjna wchodzi do obrotu prawnego i wywołuje skutki w momencie jej skutecznego doręczenia lub ogłoszenia stronie.

W niniejszej sprawie, ww. orzeczenie zostało doręczone poprzez wywieszenie do publicznej wiadomości (obwieszczenie) na okres dwóch tygodni w miejscu położenia ww. nieruchomości oraz budynku Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawy, w myśl art. 41 k.p.a. (Dz. U. z 1960 r. nr 30 poz. 168). Zgodnie z jego obowiązującą wówczas treścią, w razie niemożności dokonania doręczenia w sposób wskazany w art. 39 i 40 pismo składa się na okres dwóch tygodni w urzędzie pocztowym lub w biurze gromadzkiej rady narodowej (w prezydium miejskiej, dzielnicowej rady narodowej, rady narodowej osiedla), a zawiadomienie o tym umieszcza się na drzwiach mieszkania adresata albo biura lub innego pomieszczenia, w którym wykonuje on swoje czynności zarobkowe, albo na nieruchomości, której postępowanie dotyczy. W tym przypadku doręczenie uważa się za dokonane z upływem ostatniego dnia tego okresu.

Nadto, na podstawie tej decyzji dokonano wpisu prawa własności w księgach wieczystych Skarbu Państwa jako właściciela przedmiotowej nieruchomości (wpis z dnia września 1969 r., o którym zawiadomiło Państwowe Biuro Notarialne w Warszawie).

Uwzględniając powyższe przyjąć należy, iż w niniejszej sprawie pierwszym rozstrzygnięciem wywołującym skutki prawne było orzeczenie Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie z dnia 23 czerwca 1969 r. znak: GKM-IV-6210/520/69/EG odmawiające ustanowienia użytkowania wieczystego do przedmiotowej nieruchomości. Następnie, decyzją z dnia 1 lipca 2009 r. nr 300/GK/DW/2009 Prezydent m.st. Warszawa uchylił ww. decyzję Prezydium i jednocześnie ustanowił użytkowanie wieczyste co do działki nr . Z kolei, decyzją z dnia 23 października 2012 r. nr 458/GK/DW/2012, ustanowił użytkowanie wieczyste co do działki nr . Obie te działki wchodziły w skład dawnej nieruchomości hipotecznej .

Jednakże, Komisja w dniu 14 stycznia 2026 r. decyzją nr KR I R 56/25 stwierdziła nieważność ww. decyzji z dnia 1 lipca 2009 r. Powyższe – jak już wyżej wskazano - wynikało z faktu, że organ wydał decyzję z naruszeniem przepisów o właściwości oraz wbrew treści art. 154

k.p.a., wobec czego Komisja była zobligowana do wyeliminowania z obrotu prawnego wyżej wskazanej decyzji. Tym samym w niniejszej sprawie doszło do usunięcia decyzji z dnia 1 lipca 2009 r. ze skutkiem ex tunc, czyli od dnia, w którym została ona wydana. To zaś musiało skutkować przyjęciem, że w istocie nie doszło do wyeliminowania z obrotu prawnego decyzji Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie z dnia 23 czerwca 1969 r. znak: GKM-IV-6210/520/69/EG. W takim ujęciu, w obrocie prawnym pozostają dwa rodzaje aktów administracyjnych rozstrzygające wniosek dekretowy: orzeczenie administracyjne Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie z dnia 23 czerwca 1969 r. w zakresie całej dawnej nieruchomości hipotecznej nr , stanowiącej obecnie działki nr i oraz decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 23 października 2012 r. nr 458/GK/DW/2012, ustanawiająca użytkowanie wieczyste do działki nr .

W ocenie Komisji pomiędzy decyzją Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie z dnia 23 czerwca 1969 r. a rozstrzygnięciem Prezydenta m.st. Warszawa z dnia 23 października 2012 r. zachodzi tożsamość podmiotowa i przedmiotowa spraw. Tożsame są zarówno okoliczności faktyczne jak i strona przedmiotowa oraz strona podmiotowa. Jako strony postępowania przed Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie wskazano bowiem właściciela hipotecznego nieruchomości, natomiast decyzja reprivatyzacyjna została skierowana do jego następców prawnych (A J , P P S:). Tożsamość przedmiotowa również nie budzi żadnych wątpliwości, albowiem oba postępowania dotyczyły wniosku dekretowego o ustanowienie użytkowania wieczystego na posesji oznaczonej nr hip.

Tożsama była także zasadnicza podstawa materialnoprawna orzekania w przypadku przedmiotowych decyzji, w obu przypadkach był art. 7 ust. 2 dekretu warszawskiego.

Nie ulega też żadnym wątpliwościom, że wyżej wskazana decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 23 października 2012 r. miała charakter następczy w stosunku do orzeczenia administracyjnego Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie z dnia 23 czerwca 1969 r. Zdaniem Komisji, orzeczenie to ma charakter decyzji głównej, w rozumieniu art. 72 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. Nr 36, poz. 341, dalej; r.p.a.), załatwiającej sprawę dekretową co do jej istoty w stosunku do całej nieruchomości.

Podkreślić w tym miejscu należy, iż w wyroku z dnia 28 czerwca 2021 r., sygn. akt I SA/Wa 1882/19, wydanym w tożsamej przedmiotowo sprawie, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie stwierdził, że jeżeli orzeczenie zawiera wszystkie elementy wymienione w art. 75 ust. 1 i 2 r.p.a. i weszło do obrotu prawnego, oznacza to, że orzeczeniem

organ dekretowy rozpoznał już sprawę, której przedmiotem było przyznanie prawa własności czasowej do nieruchomości, zatem stanowi ono decyzję główną.

W konsekwencji przyjąć należy, iż decyzja repriwatyzacyjna stanowiąca przedmiot niniejszego postępowania rozpoznawczego przed Komisją została wydana w sprawie już wcześniej rozpoznanej ostateczną decyzją administracyjną. Nie budzi bowiem wątpliwości, że sytuacja, w której sprawa została już poprzednio rozstrzygnięta decyzją ostateczną, stanowi przeszkodę do prowadzenia postępowania i wydania decyzji rozstrzygającej sprawę co do istoty.

W tym zaś stanie rzeczy przyjąć należało, że decyzja Prezydenta m.st. Warszawa z dnia 23 października 2012 r. dotknięta była wadą przewidzianą przez art. 156 § 1 pkt. 3 k.p.a.

2. Elementy cywilno-prawne w decyzji repriwatyzacyjnej.

Odrębną wadliwość decyzji Prezydenta m.st. Warszawy, obarczoną kwalifikowaną wadą prawną, wyrażoną w art. 156 § 1 pkt. 2 k.p.a. Komisja upatruje w zamieszczeniu w niej postanowień odnoszących się do materii cywilnoprawnej, której organ administracji publicznej w sposób władczy nie może kształtować. W decyzji tej bowiem poza orzeczeniami dotyczącymi uchylecia rozstrzygnięcia z dnia 23 października 2012 r. i ustanowienia prawa użytkowania wieczystego za czynszem symbolicznym (pkt. 1-2) - co stanowi istotę rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej na gruncie art. 7 dekretu warszawskiego - zawarto szereg dodatkowych postanowień (pkt. 5-11) ujętych w punktach, które wprost kształtują sytuację prawną stron.

Podkreślić w tym miejscu należy, iż ustanowienie prawa użytkowania wieczystego w trybie przepisów dekretu warszawskiego przebiega w dwóch etapach. Po pierwsze, w toku postępowania administracyjnego organ bada materialnoprawne przesłanki ustanowienia tego prawa (art. 7 ust. 1 i ust. 2 dekretu warszawskiego) i w przypadku spełnienia tych przesłanek wydaje decyzję administracyjną o ustanowieniu tego prawa. Następny etap prowadzony jest na gruncie cywilnoprawnym i kończy się zawarciem umowy w formie aktu notarialnego, pomiędzy gminą i osobą uprawnioną z decyzji. W ramach tego drugiego etapu gmina rozstrzyga o warunkach zawarcia umowy, a więc również o prawach i obowiązkach stron umowy.

W tym względzie wskazać należy, że już w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 5 sierpnia 2010 r. sygn. akt I OSK 1364/09 wskazano, że użytkowanie wieczyste jest instytucją prawa cywilnego, a zatem przepisy kodeksu cywilnego powinny służyć do określania warunków zawarcia umowy ustanawiającej prawo użytkowania wieczystego. Rozwinięcie tej tezy można znaleźć w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 8 grudnia 2017 r. sygn. akt I SA/Wa 999/17, który konkludował, iż: „przepisy dekretu nie zawierają przy tym jakichkolwiek regulacji pozwalających na kształtowanie na etapie

postępowania administracyjnego obowiązków przyszłego użytkownika wieczystego. Artykuł 7 ust. 3 in fine dekretu stanowi wprawdzie, że w razie uwzględnienia wniosku gmina określi warunki, pod którymi umowa może zastać zawarta. Jednakże określenie tych „warunków” - uregulowane obecnie w przepisach kodeksu cywilnego - odnosić należy do etapu postępowania cywilnego, które będzie dopiero prowadzone po wydaniu ww. decyzji. To właśnie w ramach tego drugiego etapu rozstrzyga się o „warunkach” zawarcia tej umowy. Skoro zatem normy prawa materialnego nie przewidywały w tym zakresie kompetencji orzeczniczych organów administracji publicznych, to sprawa ta, w myśl art. 2 § 3 k.p.c. należy do drogi postępowania cywilnoprawnego, (...) w tej kwestii rozstrzygnięcie Prezydenta zostało wydane bez podstawy prawnej”. Powyższe potwierdził Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 17 grudnia 2024 r. I SA/Wa 1095/23, wydanym co do nieruchomości przy ul. Krakowskie Przedmieście 39.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt badanej sprawy, wypada dostrzec, iż nie można wskazać przepisów prawa, które stanowiłyby podstawę prawną rozstrzygnięć zawartych w pkt. 5-11 decyzji z dnia 23 października 2012 r. Zdaniem Komisji wszelkie tego rodzaju „dodatkowe” zastrzeżenia należą do jej osnowy i wywierają wpływ na prawa oraz obowiązki stron. W szczególności w pkt. 5 decyzji organ określił, że niestawienie się nabywców bez usprawiedliwienia w kancelarii notarialnej w wyznaczonym terminie stanowić będzie podstawę do stwierdzenia wygaśnięcia decyzji. Uzależnienie obowiązywania stanu prawnego ukształtowanego w rozstrzygnięciu merytorycznym od ziszczenia się zdarzeń przyszłych i niepewnych stanowi zaś rozstrzygnięcie o charakterze władczym, o którym mowa jest w art. 162 § 1 pkt. 2 k.p.a. Przepisy dekretu nie stanowią również podstawy do określania elementów przyszłej umowy cywilnej (pkt. 5 w części dot. ustanowienia służebności gruntowej jako prawo przejścia przez niniejszą działkę do budynku mieszkalnego - bez względu na ocenę jego wykonalności), a także warunków: rozwiązania umowy ustanowienia użytkowania wieczystego (pkt. 8), korzystania z nieruchomości przez użytkowników wieczystych zgodnie z planem zagospodarowania przestrzennego (pkt. 7), wynagrodzenia przysługującego w razie wygaśnięcia umowy (pkt. 9), określania źródła praw i obowiązków użytkowników wieczystych innego niż wydana decyzja administracyjna (pkt. 11 decyzji) oraz regulacji kwestii związanych z prawami osób trzecich (pkt. 10). Nie ulega bowiem wątpliwości, iż rozstrzygnięcia te nie należą do sfery prawnej kształtowanej w drodze decyzji administracyjnej. Określenie tych „warunków” - uregulowanych obecnie w przepisach kodeksu cywilnego - odnosić należy do etapu postępowania cywilnego, które będzie dopiero prowadzone po wydaniu ww. decyzji.

Komisja zwraca również uwagę, że w okolicznościach niniejszej sprawy brak jest

podstaw do tego, aby rozstrzygnięcia zawarte w pkt. od 5 do 11 decyzji traktować inaczej niż pozostałe jej rozstrzygnięcia, w szczególności, aby przypisywać im walor jedynie informacyjny. Przeczą takiemu ich postrzeganiu treści, jakie zostały w nich sformułowane, a charakterystyczne dla wypowiedzi kontraktowych, jak choćby odwołanie się do przepisów ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz kodeksu cywilnego, jako aktów kreujących prawa i obowiązki użytkowników wieczystych w zakresie „niewymienionym w decyzji” (pkt. 11). Wskazuje to wprost na intencję związania stron już na etapie administracyjnym obowiązkami wskazanymi w zakwestionowanych punktach. Są to bez wątpienia elementy, których treścią organy administracji publicznej, a przez to faktycznie także strony - stosownie do art. 110 k.p.a. - będą związane. Będą więc one również wiążące przy formułowaniu umowy o ustanowieniu prawa użytkowania wieczystego, której zawarcie ma dopiero nastąpić w jej wykonaniu.

Nadto podnieść trzeba, iż organ poprzedził te elementy decyzji sformułowaniem „oraz stwierdzam, że”. Jak zaś wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 17 kwietnia 2024 r. w sprawie I OSK 1741/22 (dot. ul. Wilczej 6), postanowienia decyzji po zwrocie „stwierdzam” nie mogą być przyjęte jako noszące cechy wyłącznie informacyjne, pozbawione waloru rozstrzygnięcia sprawy, wskazujące wyłącznie na wolę organu poinformowania stron o określonych okolicznościach sprawy. Po pierwsze, postanowienia decyzji nie zostały poprzedzone zwrotem „oraz informuje” lub innym równoznacznym, wskazującym na wolę organu wyłącznie poinformowania stron o określonych okolicznościach sprawy. Po drugie, w ocenie NSA, wypowiedź organu w decyzji po słowach „stwierdzam” nie ma charakteru informacyjnego, gdyż struktura decyzji zaprzecza temu, aby organ w tym zakresie chciał stronom jedynie wyjaśnić okoliczności sprawy lub o nich poinformować. Postanowienia decyzji znajdują się w części imperatywnej decyzji, w której organ wyraża wolę ukształtowania sprawy administracyjnej, a rozstrzygnięcia w tym zakresie znajdują się wśród kilkunastu innych rozstrzygnięć organu. Po trzecie, postanowienia organu w decyzji zostały poprzedzone zwrotem „oraz stwierdzam”, który pozostaje charakterystyczny dla decyzji administracyjnych o charakterze deklaratoryjnym, a więc administracyjnego aktu stosowania prawa, który nie tworzy nowej sytuacji prawnej, lecz potwierdza wcześniejsze jej powstanie na mocy prawa. Zwrot ten nie może zatem otrzymywać w niniejszej sprawie znaczenia odmiennego od tego, które jest powszechnie stosowane przy rozstrzyganiu spraw decyzją administracyjną o deklaratoryjnym charakterze.

Jak już wskazano wyżej, w wyroku z dnia 17 grudnia 2024 r. I SA/Wa 1095/23 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie wprost wskazał, iż takie sformułowania zawarte w decyzji, które mają charakter władczy (a nie informacyjny), są wydane bez podstawy prawnej,

a zatem są obarczone kwalifikowaną wadą prawną.

Reasumując, skoro normy prawa materialnego nie przewidywały w tym zakresie kompetencji orzeczniczych organów administracji publicznej, to sprawa ta w myśl art. 2 § 3 k.p.c. należy do drogi postępowania cywilnego. Oznacza to, że Prezydent m.st. Warszawy, nie mając kompetencji wynikających z art. 1 k.p.a. i 6 k.p.a., ani podstaw w przepisach prawa materialnego, w sposób władczy ukształtował elementy przyszłego stosunku cywilnoprawnego w decyzji administracyjnej.

Mając na uwadze powyższe, wydana przez Prezydenta decyzja obciążona jest kwalifikowaną wadą prawną wyrażoną w art. 156 § 1 pkt. 2 k.p.a., gdyż doszło do rażącego naruszenia art. 6 k.p.a., który stanowi, że organy administracji publicznej działają na podstawie przepisów prawa w zw. z art. 1 pkt. 1 k.p.a. poprzez rozstrzygnięcie w drodze decyzji administracyjnej w zakresie nienależącym do właściwości organu. Zatem, decyzja z dnia 23 października 2012 r., została wydana bez podstawy prawnej w rozumieniu art. 30 ust. 1 pkt. 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

3. Brak nieodwracalnych skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnej.

Kontrolowana decyzja reprivatyzacyjna nie wywołała nieodwracalnych skutków prawnych w rozumieniu art. 2 pkt. 4 ustawy z 9 marca 2017 r. Zgodnie z tym przepisem, przeniesienie prawa własności albo prawa użytkowania wieczystego nieruchomości warszawskiej ma się odbyć na osobę trzecią, aby rozpatrywać wystąpienie nieodwracalnych skutków prawnych. W niniejszej sprawie, nie wystąpiły nieodwracalne skutki prawne, bowiem prawo użytkowania wieczystego nie zostało zbyte na osoby trzecie. Tym samym zachodziły podstawy do stwierdzenia nieważności przedmiotowej decyzji.

4. Strony postępowania rozpoznawczego.

Na podstawie art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 28 k.p.a. stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek.

Zgodnie z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o wszczęciu postępowania rozpoznawczego Komisja zawiadamia m.st. Warszawę oraz pozostałe strony postępowania. Jeżeli decyzja reprivatyzacyjna została wydana przez inny organ, stroną postępowania przed Komisją jest ten organ albo inny organ właściwy do rozpoznania sprawy. Z treści cytowanego przepisu wynika, że stroną postępowania rozpoznawczego przed Komisją jest m.st. Warszawa reprezentowane przez Prezydenta m.st. Warszawy. Z uwagi na powyższe, za stronę

przedmiotowego postępowania Komisja uznała Miasto Stołeczne Warszawa oraz P. P. S. (beneficjenta decyzji) i R. M. J. (spadkobierczynię beneficjentki decyzji A. J.).

5. Konkluzja.

Mając na uwadze powyżej wskazane okoliczności, Komisja orzekła jak na wstępie, na podstawie art. 29 ust. 1 pkt. 3a w związku z art. 30 ust. 1 pkt. 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., art. 38 ust. 1 ustawy z 9 marca 2017 r. w związku z art. 156 § 1 pkt. 2 i 3 k.p.a.

Przewodniczący Komisji

Arkadiusz Myrcha

Pouczenie

1. Niniejsza decyzja jest ostateczna (art. 10 ust. 4 ustawy z 9 marca 2017 r.). Strona może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ul. Jana Kazimierza 10, 01-248 Warszawa, za pośrednictwem Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji (art. 52 § 1, art. 53 § 1 oraz art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Dz. U. z 2024 r. poz. 935; 1685, z 2025 r. poz. 769; dalej: p.p.s.a.). Skarga powinna czynić zadość wymogom określonym w art. 57 p.p.s.a. Do skargi należy dołączyć jej odpisy i odpisy załączników dla doręczenia ich stronom (w tym dla tut. organu), a ponadto, jeżeli w Sądzie nie złożono załączników w oryginale po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych (art. 47 § 1 p.p.s.a.).

2. Zgodnie z art. 57 § 5 k.p.a. termin uważa się za zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało: 1) wysłane w formie dokumentu elektronicznego do organu administracji publicznej, a nadawca otrzymał urzędowe poświadczenie odbioru; 2) nadane w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe albo placówce pocztowej operatora świadczącego pocztowe usługi powszechne w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej albo państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym; 3) złożone w polskim urzędzie konsularnym; 4) złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej; 5) złożone przez członka załogi statku morskiego kapitanowi statku; 6) złożone przez osobę pozbawioną wolności w administracji zakładu karnego.

Zgodnie z art. 71 Prawa pocztowego Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej dokonał wyboru Poczty Polskiej Spółki Akcyjnej z siedzibą w Warszawie jako operatora wyznaczonego do świadczenia usług powszechnych w latach 2016 - 2025.

3. Wpis od skargi do sądu administracyjnego ma charakter stały i wynosi 200 (dwieście) zł zgodnie z § 2 ust. 3 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535).

4. W myśl zaś art. 243 § 1 p.p.s.a. stronie może być przyznane - na jej wniosek -prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawaniu w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru (art. 252 § 1 i § 2 p.p.s.a.). Zgodnie zaś z art. 244 § 1 p.p.s.a. prawo pomocy

obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

5. Zgodnie z treścią art. 87 § 1 p.p.s.a. strona może złożyć wniosek o przywrócenie terminu do złożenia skargi na decyzję Komisji. Wniosek ten należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie za pośrednictwem Komisji, w terminie siedmiu dni od czasu ustania przyczyny uchybienia terminu. W piśmie tym należy uprawdopodobnić okoliczności wskazujące na brak winy w uchybieniu terminu. Równocześnie z wnioskiem strona powinna dokonać czynności, której nie dokonała w terminie. Po upływie roku od uchybionego terminu, jego przywrócenie jest dopuszczalne tylko w przypadkach wyjątkowych.

6. W myśl zaś art. 16 ust. 3 ustawy z 9 marca 2017 r. w zw. z art. 49 § 1 k.p.a., strony mogą być zawiadamiane o wszczęciu postępowania, decyzjach i innych czynnościach Komisji poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Zawiadomienie albo doręczenie uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia. Z uwagi na to, że doręczenie decyzji następuje w formie publicznego ogłoszenia Komisja informuje, że z treścią decyzji strony mogą zapoznać się w urzędzie zapewniającym obsługę administracyjno - biurową Komisji w dniach i godzinach pracy tego urzędu.

7. Zgodnie z treścią art. 49b § 1 k.p.a., w przypadku zawiadomienia strony zgodnie z art. 49 § 1 lub art. 49a o decyzji lub postanowieniu, które podlega zaskarżeniu, na wniosek strony, organ, który wydał decyzję lub postanowienie, niezwłocznie, nie później niż w terminie trzech dni od dnia otrzymania wniosku, udostępnia stronie odpis decyzji lub postanowienia w sposób i formie określonych we wniosku, chyba że środki techniczne, którymi dysponuje organ, nie umożliwiają udostępnienia w taki sposób lub takiej formie.

8. Stosownie do treści art. 39 a ust. 1 ustawy z 9 marca 2017 r. od decyzji Komisji stronie nie przysługują przewidziane w odrębnych przepisach środki prawne wzruszenia decyzji dotyczące wznowienia postępowania, uchylenia, zmiany lub stwierdzenia nieważności decyzji.

